

רומנטיקה. זה הכל

כשהתותחים רועמים, זה זמן מצוין לדבר על המזות, אלה שאחראיות על היצירתיות המתפרצת אצל חלקנו, ואינן לוקחות אחריות על חלקים אחרים. יש כותבים שתופי מלחמה והדי קרב עושים להם את זה; ויש כותבים, שדווקא אהבה ורומנטיקה הן כוס התה ששולחת אותם אל המקלדת.

אנחנו? בצד של הרומנטיקה. ברור. אבל לא מהסוג שיורה חצים מקשתו של קופידון. אותנו שולחים אל המקשים קילומטרים של ריצה, והאדרנלין והאנדורפינים שהיא מייצרת. אז איפה הרומנטיקה, אתם מרימים גבה. היא כאן, חברים, היא כאן, והיא כזאת שלא תצליחו לחוות כמותה בשום נסיבות אחרות. ומי שאחראי לכך הוא המפעל הפרטי של כל אחד מאיתנו, הגוף שלנו, שקורים בו בזמן ריצה תהליכים מופלאים. אבל זה עוד כלום לעומת הפלאים שהוא יוצר, ממש באותו זמן, במערכת היחסים בין הגוף לנפש.

קחו, למשל, את המושג 'בדידותו של הרץ למרחקים ארוכים'. הבדידות הזאת מתקיימת גם אם הרץ מוקף במאות רצים, במיוחד בשלבים המתקדמים של 'המרחקים הארוכים'. והרומנטיקנים שבינינו מפלסים דרכם בהנאה גדולה בתוך המאבק הניטש בין הגוף, המאיים לעתים להתמרד ולשבות, לכאוב ולדמם; לבין הנפש, המוצאת עצמה נאבקת נואשות בגוף, לפעמים עוטה קשיחות ומנסה לרדות בו, לפעמים הופכת נופת צופים, לוחשת כל מיני פיתויים, מנסה הסחות ואפילו בורחת, עושה הכל כדי להכניע ולהשאיר את הגוף על המסלול.

ואנחנו שואלים: אם רק יש בכך את היכולת, לעשות צעד אחד קטן אל מחוץ לזירה שבה השניים מתכתשים ולהתבונן בהם במעין ריחוק,

האם אין זה מחזה רומנטי נהדר? הוא מותש, מתייסר, כואב, רוצה לנטוש; היא משתמשת בכל האמצעים הידועים לה כדי לשבותו, להבטיח את נאמנותו ולגרום לו להמשיך לשאתה על כפיים (רגליים). לא רומנטי?

ואת זאת, ההזדמנות המיוחדת שבה ניתן לנו להתבונן בנבכינו, מאפשרת בדידותו של הרץ למרחקים ארוכים. הבדידות שם, מזהרת שכמותה, מנקה רעשי רקע ומאפשרת להתייחד עם עצמך; והמרחקים נותנים את הזמן הדרוש למעשה הזה.

והכתיבה? כל הפסיכופיזיולוגיה המתוארת כאן מוצגת אצלנו בראש, בזמן הריצה, כראשי פרקים. ורק כשאנחנו מועילים לשבת ולשחזר, אז הכתיבה פורטת את ההתרחשות לבדידים קטנים של רגשות, תחושות, פעולות וזכרונות, ובכך מאפשרת לנו לחוות את מה שעבר עלינו, כפי שלא יכולנו לחוות זאת בדרך אחרת. וגם זאת רומנטיקה...

נעמי ויינשטוק | 050-7867363
רוני פילבסקי | 052-2598175 | אימוני הצלחה